

AYHAN GÖKHAN

Hely

A világon kívül nincsen, és ami van,
az számomra nem az a hely,
ahol érezhetném, ahol magam,
a testnél csendesebb, lélekkel kitakart,
mint merülés közepén.
Lassan felejttem el a beszélgetést,
a járdán hazafelé, Uram,
a közös pont köztünk közös távolság.

Mint számban a kilazult fog, mozog a nyelv,
nincs közeledése, távolodása. Égből
a nagy esők ideje van, a családról is,
mint utazásról, elvétele, sietősen.
Amennyire két gyász között az altató.
Becsomagolom a tiszta holmit,
kitöltöm a bort, megiszom, mintha
hosszú imádkozásra készülnek.

Süllyed

Van-e az elképzelhetetlen
szavaknál betegebb?
Kinézetre minden *másképp*
más, apafotel
hagyja az anyát egyedül,
évekig tartó süppedés,
onnan könnyű, innen aligha.

A földben nőtt alagutak
útját apafotelekkel
zárja el az idegen kéz,
anyanyelv tör el a földszájban,
földszag alszik az anyában.

Visszahúz-anya

Mint egy kamrába, emlékeimbe
zárva. Az oroszok a spájzban:
szép, szláv nosztalgia. Ülünk
a lemenőben, anyanyelv-haza,
mondogatom, mint ünnep előtt
a szokásos előkészületeket.

Bécsben van jelen idő, állítólag
ott kiássák az anyákat a földből.
Hihetném azt, onnantól folytatódik,
a taps után lesz megköszönés,
száraz lábbal, hézagosan, vagy
horzsolt anyaöllel a hát mögött,
szertár-sötétből bújva elő képes
vagyok-e erre? Körbemenni,
anyám *visszahúzni* a földre.

KRUSOVSZKY DÉNES

Az Orizaba kapitánya megállítja a hajót

Felhő sem, madár sem vet árnyékot ránk,
mégis sötét van akár egy elhagyott
testben. Bevallom, engem mindig is csak
a működés érdekelt, a haladás

arroganciája, most mégis inkább
leállítom a gépeket. Valaki
eltűnt, valaki átvette magát
a korlátot, mondják, és én behunyom

a szemem néhány másodpercre. Vajon
létezik-e nagyobb szabadság ennél?
De hiába próbálok elképzelni,

túl sok a hang, túl híg a tér idefönt.
Egy hibátlan süllyedés árnyékában
parancsszavakkal leplezem zavarom.

A matrózok felravatalozzák Hart Crane koporsóját

Akitől búcsúzunk, már nincsen itt, de
nem is érte gyűltünk össze, ahogy ő
sem miattunk vetette vízbe magát.
Valahol a kéjencség és az önzés

metszéspontjánál összetaláloztunk,
de innen már csak egyikünk haladhat
tovább. Az előttünk álló pillanat
rettenetes üressége, a jövő,

egyedül a tagadással tölthető
ki megnyugtatóan, csakhogy nekünk még
kötelességeink vannak. Egy üres

koporsót szabadon engedünk, aztán,
mint akik hisznek még a megértésben,
úgy terjedünk szét akár az örömhír.

NEMES Z. MÁRIÓ

Vízpart

Medicinlabdákat dobálunk,
hogy elég izmosak legyünk,
mielőtt elvisznek a partra.
Két fiunk van. Elkérik a labdákat,
majd a kocsihoz kísérik. Rosszul
vasaltad a nadrágomat, és én elárullok,
hogy a fiaink verjenek meg.
A kocsiban nem működik a rádió.
Helyette harákolni kezdesz,
mielőtt köpnél. Tisztelem
és elfogadom magam.

A gyümölcsfákat tavaly
permetezték, nehogy
betegség telepedjen rájuk.

Úgy mozgunk, mintha bennünk
nem lennének idegen anyagok,
céltalan, a parti föld szemcsés
állagából mégis kiemelkedve. Undor
van a fogamban, de elhullajtom,
és a fiaink nézik, ahogy
a szádban kutatok. Aztán
elfutunk nevetve, a víz darál.

Tisztelem a múltat, de nincs
semmi enivaló a kocsiban.
Nem baj, hiszen elég izmosak
lettünk, hogy a boldog ólom
után ússzunk. A fiúk szerint
idén is permetezni kell.

Különélés

Kijárata vagyok a nagyobb embernek.
Ő egy betegség és sokat gondolkodik.
Például a visszatérésről és a hajról.
(Hiába eszed, mindig kicsúfol, amikor
feltámad a szomszéd állaton.)
De hát a betegség öreg és hideg,
inkább használ egy kicsit, aztán
úgy tesz mintha valami végleges
lenne.

Kijárat vagyok és elszámolok.
Egytől visszafelé, de veled
nem tudok kibékülni, hiszen a
csúnyád lettem, mert így emlékezem.
Sokat gondol rám a betegség is,
vigyáz, nehogy felnőjek, mert
akkor már nem tudok vetélni.
Ezzel alázlak meg, ha másképp
idéznék, az nem lenne külön élet.
Mert külön vagyok egy, az öreg meg én.
Ehhez újra és újra visszatér
a megváltó és hideg.

Házimunka

A termelés üresbe tart.
Fogoly benne a fej
írja és magja.
Eszmélet nélküli tóban ázunk,
és nem virrad.

SZABÓ MARCELL

Micsoda megkönnyebbülés egy állat

Ami a hasra tapadó vizes rongyhoz képest felkészületlenül ér, arról valójában is ezt gondolom. Vagy én törekedtem kevésbé, sokáig, vagy tényleg a nemiség a vége. Különben magától dőlne el, egy berendezés nyugalomával, ami ugyan jutalommal jár, a meghallgatás alatt valahogyan mégsem ezt értjük. De csend van és ez mindennél pontosabban tudósít az ugatás emberi szüksége felől. Hajlongunk körbe-körbe egy váratlan fürdőkád előtt, a fejek helyén ott a hatalmas zuhanyrózsa. Milyen helyszín lehet az, amit egy beteg ágyék emel idáig, az ejt le, rakosgat észrevétlen és a látvány beszél mindenki helyett. Ezzel a buzgalommal még azt is megértjük, aki kíváncsi magára. A szervek szerinti elrendeződés, a becsomagolt élőhely átadható egymásnak, és a bántalmazás közös öröme tényleg öröm, mert van rá kifejezés. Van közepe, vége és a végén túl a ritkás önsajnálát, mint egy könnyű szer a napon.

Saját iker

Kezdetnek az arc, ami mögül a koponya
súlyával együtt hiányzik a gödör tanulsága.
A mondat úgy szól, erős kezekkel tartani
egybe az elforgó hús könnyű lemezeit,
de átüt a bőrön és színe van. Ülünk a saját
testünkön, a borbély székében, háttal,
ami most annyi: a feltámadás legyen
félelem, forogjon a tartalom körül, ahogyan
tartunk titokban a szoba növényi értelmétől.
Az édes lepedéktől egy másik szájban, amit
egyszer majd megkóstolunk. A faj szeretete dobál,
máskor töredelmes búcsút int minden képnek
nevezhető alkalomban. Meglátni, amint átnyúl
a csípő felett az ünnepre berendezett szalonban,
felnyög és álmában annak csontját töri,
akit egyébként nem is érintene. Mint egy teher
letételén, a jelentés úgy dolgozik rajtunk.
Vagy ismerős zajtól könnyebbül a test,
megfosztva fénytől, ruházkodás szelétől,
a falnak döntve, aminek nézi a hátát.